

GRZEMPOWSKI STANISŁAW (1893-1961)

Urodził się 10 listopada 1893 roku w Bodzewie. Syn Franciszka i Magdaleny z domu Rybacka. W 1907 roku ukończył szkołę elementarną w Bodzewie. Mając 18 lat opuścił dom rodzinny, udając się do Westfalii w poszukiwaniu pracy. W latach 1911-1915 pracował tam w charakterze górnika w kopalni węgla kamiennego. 1 maja 1915 roku został wcielony do armii niemieckiej, w której służył do 14 grudnia 1918 roku. Latem tegoż roku nadzorował rosyjskich jeńców w pruskiej niewoli w Maciejowie w powiecie krotoszyńskim. Ostatnią służbę odbywał w wojsku pruskim w 155. pułku piechoty stacjonującym w Ostrowie Wielkopolskim.

7 stycznia 1919 roku z grupą ochotników z Bodzewa stawił się na zbiórkę przy gostyńskiej Strzelnicy, aby w składzie tworzącego się batalionu wziąć udział w powstaniu wielkopolskim. Po kilkutygodniowej nieobecności w wojsku spowodowanej chorobą otrzymał przydział do 8. kompanii 2. pułku strzelców wielkopolskich (późniejszy 56. pułk piechoty). Kompania, w której służył stacjonowała początkowo w Wielkich Mnichach, następnie we Wronkach i stąd wyruszyła na front polsko-bolszewicki. Z wojny tej powrócił do Krotoszyna z pułkiem w końcu grudnia 1920 roku. W styczniu następnego roku został podoficerem zawodowym. Od jesieni 1921 roku do kwietnia 1922 roku był słuchaczem Szkoły Podoficerów Oświatowych w Poznaniu, na Sołacz. W latach następnych jako nauczyciel-żołnierz prowadził działalność edukacyjną wśród żołnierzy analfabetów. Jesienią 1922 roku został odkomenderowany do 41. pułku piechoty w Suwałkach, gdzie służył do czerwca 1927 roku jako podoficer zawodowy w randze sierżanta. 30 czerwca 1927 roku ze względu na zły stan zdrowia przeszedł na emeryturę. Powrócił do Bodzewa.

W latach trzydziestych był aktywnym działaczem Polskiego Czerwonego Krzyża i Stronnictwa Narodowego na terenie powiatu gostyńskiego. Brał udział w kampanii wrześniowej, walczył w obronie Warszawy. Z wojny powrócił jako inwalida wojenny. 21 października 1939 roku w czasie egzekucji na rynku gostyńskim dokonanej przez Niemców był ich zakładnikiem w Piaskach. 8 grudnia 1939 roku został wraz z rodziną wysiedlony do Generalnego Gubernatorstwa (Rawa Mazowiecka – wieś Łochów), gdzie przebywał do marca 1945 roku. Powrócił do Piasków. Od 23 maja 1958 roku był członkiem ZBoWiD.

Zmarł 3 stycznia 1961 roku. Pochowany został na cmentarzu w Strzelcach Wielkich. Posiadał m.in. odznaczenia: Krzyż Walecznych. Wielkopolski Krzyż Powstańczy.